

Borut Korun

Rojen 1946 v Ljubljani, osnovna šola v Velenju, gimnazija v Celju, študij stomatologije v Ljubljani in prva stopnja etnologije na FF Ljubljana. Dela kot zobozdravnik v Šoštanju, živi v Lipju pri Velenju. Avtor več potopisno-esejističnih knjig.

NOMEN EST OMEN

ali

Po imenu spoznaš bistvo oseb in stvari

ali

Paberkovanje po imenih

Vsak človek ima svoje lastno ime. Spremlja nas od rojstva do smrti. Imena se ravnajo po modi, kažejo na izvor, rod, narodnost posameznika. Imajo ga institucije, organizacije, države. Imena označujejo pokrajine, s pomočjo imen spoznavamo in razkrivamo preteklost. Imena smo dali tudi stvarem, goram, rekam, otokom, rastlinam... Kako je z imeni v našem mestu in širši okolici? Kaj nam lahko povejo?

Krajevna imena

Začnimo kar z imenom našega mesta: Velenje. Odkod in zakaj to ime? Kaj pomeni? Slovenisti, ki se ukvarjajo z zgodovino imen naših krajev, razlagajo ime Velenje z nastankom iz osebnega imena Velen. Med Slovenci, ki so se naselili v našo dolino, naj bi bil vodja rodu ali plemena neki Velen. Ta je na mestu nekdanjega trga Velenje ustanovil naselbino, ki so jo poimenovali po njem. Naselbina je imela dvojno ime, Velenje je bil tudi v tem primeru samo pridevnik, ki je opisoval samostalnik srednjega spola. Glede na to, da je v okolici Velenja še sedaj zaselek, ki nosi ime Selo, bi se ta davna naselbina lahko imenovala recimo Velenje Selo. V današnji slovenščini bi rekli Velenovo selo Če pa je starešina Velen iz varnostnih razlogov ustanovil naselbino tam, kjer je sedaj velenjski grad, bi se vas lahko imenovala tudi Velenje Brdo. Seveda bi bilo lahko tudi kar koli drugega, samo da je šlo za samostalnik srednjega spola. Sorodnih imen je v okolici še nekaj: recimo Velenja (ali Velinja) peč in rečica Velunja. Tudi v tem zadnjem primeru gre za pridevnik. Nekoč se je Velunja imenovala Velenja reka, ali Velenja voda.

Nazoren primer podobnega razvoja nam ponuja ime bližnjega Slovenj Gradca. Če bi v drugem delu imena namesto Gradca vstavili spet selo ali brdo, bi dobili Slovenje Selo. In če bi tudi v tem primeru pozneje beseda selo odpadla, bi se današnji Slovenj Gradec imenoval Slovenje.

Naj mi bo tu dovoljen kratek skok v zgodovinopisje. Zgodovinar dr. Peter Štih, ki se posveča zgodnji slovenski zgodovini, zanikuje slovenskost nekdanjih Karantancev, ampak Karantanijo z vsem, kar tja spada (ustoličevanje, Brižinski spomeniki itd.), prepušča Avstrijcem. Glede na to, da je Mislinjska dolina večji del zgodovine sodila pod Koroško (saj se Slovenjgradčani tudi imajo za Korošce), bi se moral Slovenj Gradec imenovati Koroški Gradec ali kar Korotanski ali Karantanski Gradec. Ravno pridevnik *slovenski* dokazuje, da so se Slovenci po vsem današnjem slovenskem ozemlju že od vsega začetka imeli za Slovence in da so imena kot Štajerci, Kranjci, Korošci poznejšega nastanka.

Velenjčani izgovarjamo ime našega mesta z dvema ozkima e, torej Vélénje, tako kot tudi Pesje. V radiu (tudi velenjskem) pa slišimo izgovor z dvema širokima e, torej Vêlênje in to kljub temu, da velja v slovenski slovnici pravilo, da se krajevna imena izgovarjajo tako, kot jih izgovarjajo domačini. Radijski novinarji se držijo včasih izgovorjav, ki so nam, Štajercem, milo rečeno nenavadne: na radiu slišimo npr. Crklje (zveni podobno kot glagol crkniti). Ljubljanskim novinarjem ne pride na misel, da ne bi spoštovali lokalne izgovorjave, pa če je še tako neprijetna za uho. Zakaj to ne velja za Velenje? Zakaj vsaj mi, Velenjčani, ne spoštujemo slovnčnih pravil, ki so (izjemoma) na naši strani? Pred kratkim sem se pogovarjal s profesorjem Markom Snojem, predstojnikom Inštituta za slovenski jezik v Ljubljani in avtorjem etimološkega slovarja krajevnih imen. Opozoril sem ga na to problematiko in mu povedal, da je izgovorjava imena našega mesta v slovarju napačno označena z dvema širokima ê. Profesor mi je obljubil, da bodo napako v naslednji izdaji knjige popravili. Upam samo, da tega ne bodo pozabili!

Na podoben način lahko izvedemo mnogo krajevnih imen v okolici Velenja, recimo Pesje in Lipje. Ime Lipje bi lahko izhajalo iz dejstva, da je v tistih časih tam raslo veliko lip. *Historični zapisi za Lipje pri Velenju segajo v leto 1320 (Lint), nato 1329 (vnder der Linden), 1458 (zu Lind, vnder der Linden). Torej dobesedno: Pod lipami, na kratko Lipje.*

Pesje je bilo nekoč Pesje selo. V sodobnem knjižnem jeziku Pasje selo ali Pasja vas. (Še dobro, da nihče v Ljubljani ni pomislil, da bi Pesje morali popačiti in ga izgovarjati s polglasnikom tako kot pæs, torej Pæsje)

Našemu ušesu zveni nenavadno tudi ime hriba nad Vinsko Goro: Radojč. Če bi vprašali (starejše) prebivalce Lipja ali Vinske Gore, kako se imenuje hrib značilne oblike, na katerega pobočjih stojijo njihove hiše, bodo vsi rekli Radeč. (Poudarek je na e-ju) Tisti najstarejši bodo rekli verjetno Radejč. Imen, ki so podobna obliki Radeč, je veliko: Radeče, Rateče, Radež, Radenci, Radmirje. Vsa izvirajo verjetno iz osebnega slovanskega imena Rado oziroma iz daljših oblik Radoslav ali Radomir.

Ponuja pa se tudi razlaga, da so ta naš hrib markantne oblike poimenovali po jesenskih barvah, v katere se odenejo bukve in hrasti, ki ga v zgornjem delu prekrivajo, da so mu rekli Rdeč ali Rudeč, v lokalnem narečju torej Radejč oziroma Rudejč. V nobenem primeru pa ne Radojč.

Moj prijatelj dr. Silvo Torkar, slovenist, ki dela na Inštitutu za slovenski jezik in mi je posredoval tudi zgodovinske podatke za Lipje, meni o tem nekoliko drugače. Naj ga kar citiram:

Ime hriba Radojč je v jožefinskih opisih 1780 zapisano Radolitsch, medtem ko je Podradolich ime današnje vasi Lopatnik. Franciscejski kataster 1825 ima na zemljevidu zapis Radoitsch (k.o. Šentjanž na Vinski gori). Rekel bi, da sta obliki Radejč in Radeč rezultat narečnega izgovora (lj > j, enako kot nj > j). Ime se je torej glasilo Radolič, kar je patronimik od Radol, ta pa je hipokoristična oblika od imen Radigoj ali Radislav.

Zapisovanje krajevnih imen zahteva kot vsako drugo delo pazljivost, določeno znanje, ljubezen do jezika in verjetno kaj posluha. Zanimivo je, da ljudje lahko eno in isto besedo slišimo različno in jo različno izgovarjamo, vse v skladu z glasovnimi posebnostmi svojega jezika ali narečja. Tako izkušnjo imam tudi sam. Ko sem z nemškim prijateljem, zdravnikom Wernerjem potoval po južnoameriški Kolumbiji, sem jaz kraj San Jose (krajev s tem imenom je v špansko govorečem svetu na stotine) izgovarjal san hozé, kot se mi je zdelo, da je prav, mojega nemškega prijatelja pa sem ime istega kraja vedno slišal izgovoriti san šozé (domačinom pa sta se verjetno obe izgovorjavi zdeli napačni).

Zanimivo je, da v primeru slovenske prestolnice Ljubljane očitno ne obstaja nobena imenska kontinuiteta. Ljubljana ob prihodu naših prednikov ni bila več mesto, ampak kup ruševin. Antično Emono so razdejali Huni okroglih 200 let pred prihodom prvih Slovencev, že prej pa so jo uničevali spopadi med posameznimi rimskimi pretendenti za vrhovnega oblastnika. Zato se je za del tega porušenega mesta

pozneje uveljavilo ime Ajdovščina. Ko so bili Slovenci že kristjani, so stare, večinoma rimske ruševine pripisovali poganom, Ajdom; nemška beseda 'der Heide' pomeni pogana. Zato se tako imenuje tudi Ajdovščina v Vipavski dolini, kjer so se rimski zidovi ohranili do današnjega časa. Enako velja za Ajdno na Gorenjskem blizu Jesenic, Ajdovski Gradec pri Sevnici. Imena pa lahko še drugače pričajo o svetu, v katerega so prišli naši predniki. Tu in tam so ob prihodu Slovencev še živeli staroselci, ki so govorili ljudsko, popačeno latinščino, tako recimo v Laškem.

Ob tem si bom drznil postaviti hipotezo, da so se v Laško in hribe v njegovi okolici naselili staroselski ubežniki iz Celja. V tistih časih so se v hribovitem predelu med Savinjsko dolino in Posavjem lahko počutili kolikor toliko varne.

Ravno gostota staroselskega prebivalstva je bila tista značilnost, zaradi katere so slovenski prišleki kraju dali ime Laško, saj so tam prebivali staroselci, Lahi. Danes bi rekli „Kraj, kjer živijo Lahi“. Ime je bilo sprva sestavljeno iz samostalnika in pridevnika, recimo Laško selo, pozneje pa je samostalnik odpadel in je ostal samo pridevnik, ki je prej ta samostalnik označeval.

Podoben izvor in razvoj imena velja tudi za kraje z imeni Lahomno, Lahonci, Lahovče, Lahovna, Lašna, Lašče.

Taka je razlaga slovenskih zgodovinarjev preteklih obdobij. Zgodovina je seveda vedno stvar interpretacije, človekovega pogleda na preteklost, zato vedno subjektivno obarvana in pod vplivom mišljenja svojega časa. Zato ni čudno, če danes jezikoslovci in zgodovinarji kjer se le da zaničkajo etničnost in poudarjajo individualnost. To izpričuje tudi Silvo Torkar:

*Ime Lašče zanesljivo nima zveze z Lahi, pač pa z lazi: *lazišče. Tudi ime Laško ni nujno iz Lah v pomenu 'Vlahi, staroselci', pač pa enako kot Lašče iz laz.*

Imena Lahomno, Lahovče, Lahonci, Lahovna, Lašna, poleg njih pa tudi Lahinja so verjetno nastala iz osebnega imena Vlah in ne iz etnonima Vlah.

Ob Torkarjevi razlagi se mi nujno pojavi sledeče vprašanje: od kod pa naj pride osebno ime Vlah, če ni bilo Vlahov kot etnonima, torej kot imena za skupino, ki je bila drugačna od Slovencev, ki je govorila drugačen jezik, imela drugačne običaje in zagotovo drugačno verovanje, saj so Vlahi (Lahi) tudi po prihodu Slovencev po vsej verjetnosti ostali kristjani?

V časih jugoslovanskega socializma, ki je bil alergičen na vse, kar je bilo krščanskega, so na veliko spreminjali imena krajev, ki so jih v preteklih stoletjih poimenovali po kakem svetniku. Tako je iz Šentjanža na Peči nastala kar Vinska gora, iz Šent Andraža Andraž in iz Šentflorjana Florjan in tako naprej. Ker Šentilja ni bilo mogoče spremeniti v Ilj so Šentilj spremenili v Arnače. Pri spremembi Šentandraža v Andraž se je spremenil tudi naglas. Prej je bil na prvem a-ju, Šentándraž, sedaj pa so nam s spremembo vsilili nam tuji, kranjski naglas na drugem a, Andráž.

Torkar pravi k temu sledeče:

Spreminjanje osebnih in zemljepisnih imen je potekalo najprej v smeri: staroslovenska in slovenska občna imena > svetniška imena (bodisi kmalu po zidavi cerkve, bodisi šele več stoletij kasneje), s socialistično revolucijo pa so želeli ta proces v večji ali manjši meri obrniti. Navajanje »alergičnosti na vse, kar je bilo krščanskega« je enako, kot če Italijani s prstom kažejo na slovanske »infojbatorje«, pozabljajo pa, da je fašizem sprožil raznarodovanje in vojno.

Nekaj primerov:

Kozlov hrib (še 1873) > Sv. Lenart > Lenart nad Lušo (po vojni) > Sv. Lenart (po 1990).

Gosinja vas (še 1890) > Šentjanž v Rožu (na avstr. Koroškem) – danes nihče ne ve več za Gosinja vas.

Torkarju je treba tu pritrditi. Vsak dan imamo pred očmi goro, ki so ji zaradi svoje oblike in poraščenosti rekli Plešivec, pozneje, verjetno v času protireformacije, ko so na vrhu Plešivca zgradili cerkev, pa so goro začeli imenovati Uršlja gora.

Imeni Šalek in Šoštanj sta staronemškega izvora. Najprej sta se tako imenovala samo šoštanjski in šaleški grad oz.

Grad Eckenstein. Beseda 'šalek' je sestavljena iz stare besede „skala“, schala, ki ni samo slovanska in ki v tem primeru pomeni skalno vzpetino, in iz besede 'ek'. Die Ecke pomeni v nemščini kot, vendar je nekoč pomenila tudi utrdbo, grad, prav tako tudi beseda 'der Stein', ki v sedanji rabi pomeni predvsem kamen. Šoštanj je torej Schoenstein ali Lepi grad, Šalek pa Schallecke ali Grad na skali. Če bi prevajali naravnost iz sedanje nemščine, bi lahko prišli do smešnih imen. Šoštanj bi tako pomenil „Lepi kamen“, Šalek pa recimo „Zvokovni kot“

Nastanek imena reke Pake je nenavaden in zanimiv. Sledeč razlagi profesorja Georga Holzerja z dunajske univerze, ki se nanaša na podobna, staroslovenska imena v Alpah, pomeni beseda 'paka' v tem primeru pravzaprav (na)pačna reka. Tudi v tem primeru se je ohranil samo prvi del sestavljenega imena. Ampak zakaj naj bi bila reka, ki teče skozi našo dolino, napačna? Sledeč

Holzerjevi razlagi so naši predniki Šaleško dolino naselili očitno s koroške strani. Ko so poseljevali Mislinjsko dolino so se pomikali od Dravograda proti jugu in jim je reka Mislinja tekla naproti. Tega so se navadili in to se jim je zdelo pravilno. Ko pa so nekoč preko hribov prišli v našo dolino, je tekla reka, ki so jo zagledali, v nasprotno smer, tekla je torej „napačno“.

Povsem popačeno je ime Trebuša (s poudarkom na u -ju), tam, kjer stoji še eno megalomansko nakupovalno središče. Tokrat pa ne zato, ker bi tekla „napačno“, ampak zaradi malomarnosti tistih, ki so si to ime umislili. Dolinica ob cesti za Celje, skozi katero teče potok Trebušnica, se namreč pravilno imenuje Trébuže (s poudarkom na prvem e). Tisti, ki smo tam živeli večino svojega življenja, to zanesljivo vemo. Neverjetno pa je, da pri izbiri imena niso vprašali nobenega domačina.

Torkar k temu:

Če se dolini reče Trébuže, potoku pa Trebušnica (naglas na u), je mogoče reči, da je u v tem imenu etimološki

(da ni nastal iz nekega drugega vokala, npr. e). Torej v imenu najbrž ni mogoče prepoznati občnega imena trebež (izkrčeno zemljišče), pač pa hipokoristično osebno ime Trebuh (iz zloženih imen Trebigoj, Trebigost), s svojilnim obrazilom j (Trebuh-je) preoblikovano v Trebuše. Zvenečnostna premena š > ž je v slovenskih narečjih znan pojav in se pojavlja tako v občnih kot v lastnih imenih (prim. Dobležiče < Doblešiče, Stanežiče < Stanešiče, en očenaš – pet očenažev (v tolminskem narečju). Ime Trébuže (z ž-jem) je verjetno nastalo iz Trébuše (s š-jem). Seveda pa je neupravičeno naglaševanje Trebúše oz. Trebúša.

Tudi pri Slovenj Gradcu je zaselek vasi Šmartno, ki se imenuje Trebuška vas, 1411 zapisan kot Trebegotschach (= Trebegošče < Trebigost), naselje Brezen pri Vitanju pa ima zaselek Trebuhinja. Oba toponima izhajata iz os. i. Trebuh, kar je le hipokoristik od zloženih imen Trebigost, Trebigoj itd.

Za primerjavo pogledjmo še krajevno ime Begunje na Gorenjskem, narečno Bégne. Toda tudi v narečju je pridevniška oblika begúnjski, prebivalci pa so Begúnjci. Iz teh oblik je bila upravičeno rekonstruirana krajevnoimenska oblika Bégunje, seveda z naglasom na e. Narobe pa je, če nedomačini izhajajo iz pridevniškega naglasa pri izgovoru krajevnega imena in izgovorijo Begúnje. To spravlja domačine v bes.

(Tudi mene prevzame bes, ko se vsakodnevno vozim iz Lipja v Šoštanj in vidim smerokaz z napisom Trebuša)

Osebna imena

poleg imen slovenskih knezov, kot so Borut, Gorazd, Hotimir, sodi med najstarejša slovenska imena tudi ime Radoslav. Vkllesano je bilo v kamen, ki so ga verjetno v 8. stoletju vgradili v cerkev v Št. Petru na avstrijskem Koroškem. Domnevajo, da gre za ime slovenskega pokristjanjenega velikaša, ki je dal zgraditi tisto cerkvico ali kapelo. Ruševine te cerkvice so pozneje uporabili pri gradnji nove cerkve, ki stoji še sedaj. Na zunanji strani zidu nove cerkve lahko vidimo kamen z vklesanim imeno.

Po pokristjanjevanju naših prednikov se je v 14. stoletju začela prisilna zamenjava imen. Slovenci smo morali dobiti krščanska imena, ki so židovska, rimska, grška ali nemška. Po stoletjih katolicizma smo tudi Slovenci postali Franci, Jožefi, Ivani, Janezi in Micke, Marice in Francke.

Krščanskih imen slovanskega izvora je zelo malo. Na misel mi pride ime Stanislav, ki ga je imel – če me spomin ne vara - poljski škof. Stanko je zato pri nas precej razširjeno ime. Je slovensko (slovansko) in krščansko. Čehi imajo seveda svojega češkega svetnika Vaclava. Ker so ti naši slovanski sorodniki ponosni na svojo zgodovino in identiteto, je med njimi veliko Vaclavov. Povsem drugače je recimo z imenom Borut. Tega smo Slovenci vpeljali na novo, po tistem, ko so nam zgodovinarji povedali, da smo Slovenci nekoč imeli kneze z imeni Borut, Gorazd in Hotimir. Pri dajanju imen potomcem vpliva na odločitve tudi moda, okus, tega pa spet sooblikuje moda. Sedaj so v modi enozložna moška imena, ki niso niti svetniška niti staroslovenska. Lahko bi rekli, da so izraz sodobnega časa, ki nima povezave ne z enim, ne z drugim zgodovinskim obdobjem, ampak nekako brezidentitetno „visi“ v prostoru in času. Imena so seveda odraz naše miselnosti. Mi sami smo vedno bolj brez zgodovinske in drugačne identitete.

Ker sem omenil podobnost imena Velen s srbskimi imeni, naj opomnim na zanimivost, da so srbska osebna imena ostala do današnjih časov večinoma nespremenjena. Srbska imena, kot so Slobodan, Ljubomir, Dragomir, Dragoslav, Dragutin, Dragan, Mladen, Milutin, Goran in tako naprej, so ostala taka, kot so bila še v stari, zakarpatiski domovini. Staroslovenska imena so bila tem imenom podobna.

Tudi srbska pravoslavna cerkev bi svojim vernikom zagotovo zamenjala imena, če bi mogla, samo da ta ne bi bila latinskega ali nemškega izvora, ampak zaradi navezanosti na grški svet grška, recimo Aleksej, Dimitrij, Sergej, Anastazij in podobna. (Taka imena si po prevzemu cerkvene funkcije še sedaj nadenejo srbski patriarhi). Zatirana pravoslavna cerkev svojim vernikom ni mogla vsiliti drugačnih imen, saj

zato ni imela moči. Politično moč so imeli Turki, ki pa jim je bilo vseeno, kakšna imena so imeli njihovi krščanski podložniki. Tisti Slovani na Balkanu, ki so sprejeli islam, pa so seveda sprejeli islamska, večinoma arabska imena.

Nevednost in novodobna slovenska avtodestruktivnost botruje tudi imenu Kunigunda. To je starogermansko žensko ime, ki ga tudi Nemci že zdavnaj ne uporabljajo več. Starogermanska imena nosijo seveda tudi simboličen spomin na čase, ko smo izgubili našo prvo slovensko državo. Slovenci imamo veliko ženskih lastnih imen, ki bi jih Velenjčani lahko uporabili za ime kulturne ustanove: Bogomila ali pa Lepa Vida, recimo. Nekdo je v Velenju iz Kunigunde napravil čarovnico, v resnici pa je bila zgodovinska Kunigunda žena nemškega cesarja Henrika II. Po smrti jo je papež leta 1200 razglasil za svetnico. Predlagateljem tega, za naše okolje povsem neprimernega imena ponujam še nekaj podobnih imen enakega izvora in z enakim simbolnim nabojem: Krimhilda, Hildegarda ali pa kar Eva Braun ...

Imena zgradb

Pri snovanju imen za ustanove ali za kaj drugega je treba poleg splošne razgledanosti imeti vsaj malo domišljije. Včasih so nas učili, da se je treba izogibati tujkam. V Velenju se jih očitno ne izogibamo, drugače na lokalnem avtobusu ne bi z velikimi črkami pisalo Gratis. (Se pa sliši imenitno!) Da je ta velenjski avtobus lokalen, je razumljivo samo po sebi, da pa je (ali pa je bil) brezplačen, pa ni tako samoumevno, zato bi se lahko imenoval Zastojnc.

Pozabavajmo se še z imeni Center Nova, Mercator center, Veleja Park. Napačen je že sam vrstni red besed. Veleja Park in Mercator center zvenita tako, kot če bi pisali in govorili Savinja reka ali pa Triglav gora. Kaj naj bi pomenila sestavljenka Center nova? Ali gre za Novi Center? Zakaj so zamenjali vrstni red samostalnika in pridevnika? Center česa? In Nova kaj? Nova trgovina, Nova knjižnica? (Seveda bi lahko bilo še slabše. Še veseli moramo biti, da svetovljan-

ski snovalci javne jezikovne podobe našega mesta tej stavbi niso dali imena New City Center).

Podobna spačenka je tudi Veleja Park, ki ga nosi trgovinski velikan v Trebužah. Mislil sem, da pomeni beseda park to, kar pomeni v vseh evropskih jezikih, ali da pomeni kvečjemu še parkirišče. Nisem pa vedel, da beseda park v sodobni slovenski latovščini lahko pomeni tudi trgovski center. Ali pomeni Veleja Park torej Velenjsko nakupovalno središče? Nakupovalni park!? Park brez dreves! (Bil bi zelo vesel, če bi mi kdo od botrov teh imen razkril njihovo pomensko zagonetnost).

Včasih med velenjskimi naslovi najdemo tudi kaj smešnega. Ko se ozreš na pročelje nove avtobusne postaje, se ti spodnja čeljustnica od začudenja povese: v napisu preseneti beseda „postajališče“. Od kod naenkrat taka skromnost? Tista velika postaja z obširnimi prostorom za parkirane avtobuse naj bi bila samo postajališče?! Ali so bili tu na delu humoristi? Ali ni razlika med postajo in postajališčem dovolj jasna? Postaja je tam, kjer je tudi avtobusnemu ali železniškemu prometu namenjena stavba s pisarnami in čakalnico (Slovar slovenskega jezika!), postajališče pa je del ceste, kjer avtobus samo obstane, da pobere ali odloži potnike. Avtobusna postaja v Velenju vsekakor ni postajališče, ampak prava postaja.

Sklep

Imena so vsepovsod okrog nas. Govorijo nam, vendar nas tudi izdajajo. Včasih več povejo o tistem, ki si je ime omislil, kakor o predmetu ali osebi, ki naj bi ga označevala. Zdi se, da se nas še kako drži miselnost, po kateri je bilo treba vse staro odstraniti, spremeniti, nadomestiti. Velenje nima dolge zgodovine, svojo identiteto si šele ustvarja. Prav zaradi tega nam več spoštovanja do slovenskega jezika in njegovih pravil, do preteklosti in lokalne tradicije ne bi škodilo. Koristil bi pa tudi ščepec patriotizma. Večkrat se sprašujem, zakaj se sploh učimo slovenskega jezika, slovenske slovnice, zakaj mora kdo delati celo popravni izpit iz materinega jezika, če

pa lahko vsakdo pači jezik v javni po mili volji in se zaradi tega nikomur nič ne zgodi. Učimo se pravil slovenskega jezika, zato da jih potem v javnem življenju ne uporabljamo!!

Uporabljena literatura:

- Slovar slovenskega jezika
- Dr. Marko Snoj
- Etimološki slovar slovenskih krajevnih imen
- Tone Ravnikar Zgodovina Šoštanja I
- Igor Grdina
- Sfinga brez uganke

Zahvaljujem se tudi prijatelju Silvu Torkarju za pripombe.